

Uit 'Kinderen' geschreven door S. Carmiggelt.

Al twee dagen verzamelt mijn zoontje rupsen – een hele vooruitgang sinds vorige week, want toen raapte hij op straat alle peukjes op, omdat hij zo'n leuk busje had om ze in te doen. Vanmorgen schudde hij mij wakker. 'Papa, dit is André en dit is Ukkie.' Ik moest even bijkomen, maar toen zag ik zijn arm vlak onder mijn neus, met een dikke rups en een dunne – waarschijnlijk vader en zoon. 'Het zijn mooie', sprak hij verliefd, 'maar je mag ze niet aaien. Dan gaan ze dood.' 'Ja', zei ik geeuwend, 'ga ze nou maar weer laten lopen.' Maar ik moest eerst goed kijken wat een mooie rug André had en natuurlijk tuimelde hij toen, met zijn Ukkie, tussen mijn lakens.

Nu heb ik het niet op rupsen in bed. Ik ging rechtop zitten en wilde eruit, maar mijn zoontje riep: 'Niet bewegen! Dan druk je ze kapot.'

Ik ging maar weer liggen, want ook het vaderschap vraagt offers. Er kriebelde van alles op mijn been, doch mijn zoontje maakte de dekens van onderen los en zocht net zolang tot hij de vluchtelingen weer op zijn arm had. 'Lief he?' zei hij bij de deur, 'en later worden het vogeltjes.'

Want helemaal precies weet hij alles nog niet.